

РЕШЕНИЕ

№ 3444

гр. София, 11.07.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.06.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Мадлен Петрова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилка

Мария Попова

при участието на секретаря Паола Георгиева и при участието на прокурора ГЕОРГИЕВ, като разгледа дело номер **2766** по описа за **2011** година докладвано от съдия Мадлен Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на „В.” О. град С., представлявано от управителя В Т Т против решение от 26.01.2011г. на Софийски районен съд, постановено по НАХД № 12082/2010г., с което е потвърдено Наказателно постановление № КГ- 753/16.07.2010г. на Председателя на Държавна агенция за метрологичен и технически надзор (Д.).

Касаторът оспорва съдебния акт като неправилен и незаконосъобразен, постановен при груби нарушения на процесуалните правила. Конкретните доводи се отнасят до неправилно приложение на чл. 30в, ал.1, т.3 от НИКТГУРНК относно доказателствената стойност на резултатите от контролното изпитване на процесното гориво. В тази връзка се позовава на правилото на чл. 148 от АПК, предвиждащо изборност на административното и съдебното оспорване на индивидуалните административни актове. Наред с горното сочи нарушения на процесуалния ред по ГПК при провеждане на съдебното производство, който счита за субсидиарно приложим на основание чл. 144 от ГПК. С оглед на това твърди, че СРС е следвало да приложи нормата на чл. 161 от ГПК и да приеме, че констатациите в протокола за изпитване на

процесното гориво не са безспорни, тъй като арбитражната проба не е запазена и експертиза в съдебното производство е невъзможно да се извърши.

Иска се отмяна на решението и постановяване на друго по съществото на спора, с което да се отмени наказателното постановление.

Ответникът – Д. не се представлява в касационното производство и не взима становище по касационната жалба.

Участващият в делото прокурор от С градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административен съд, С. град като взе предвид доводите в касационната жалба и прецени събраните по делото доказателства приема от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, поради което е *процесуално допустима*.

При разглеждането ѝ по съществото на спора и след проверка на атакуваното съдебно решение съобразно чл. 218 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1 от ЗАНН, съдът намира, че е *частично основателна* по следните съображения:

За да потвърди наложената на В. О. имуществена санкция от 20 000 лева на основание чл. 34, ал. 2 от Закона за чистотата на атмосферния въздух, СРС е приел за установено от фактическа страна, че административно-наказателното производство във връзка с проверка, извършена на 02.02.2010г. в бензиностанция "С.", в гр.С., Б. "Ц, управлявана от жалбоподателя "В." О.. С Протокол за проверка и вземане на проба от течно гориво №С11 - 05/02.02.2010г. са взети контролна и арбитражна проба от бензиноколонка № 2 на търгуваното течно гориво - автомобилен бензин А-95Н.

Контролната проба е представена за анализ видно от Протокол от изпитване № С-0015-3/04.02.20Юг. Проверката на химическия състав на пробата е извършена в Изпитвателна лаборатория за горива, смазочни материали и присадки към Д. - ГД "ККТГ", гр.С., ", ул. "П, която лаборатория е сертифицирана с акредитация на БСА рег. № 35-ЛИ от 01.08.2008г. до 31.08.2012г.

На основание изготвения протокол от изпитване в ГД "ККТГ" и извършената експертиза за съответствие на течното гориво с изискванията за качество е изготвен Констативен протокол №КП-0042/04.02.2010г., видно, от който, течното гориво автомобилен бензин марка А-95Н, по изпитаните показатели и получените резултати не съответства на изискванията за качество по отношение показателя "Октаново число", като полученият резултат от изпитването е 93,6 при норма минимум 95,0. т.е установено е отклонение с 1,4 под минимално допустимата стойност Съгласно БДС EN ISO 4259:2008 "Нефтепродукти. Определяне и прилагане на данни за прецизност относно методите за изпитване", приложен за показателя "Октаново число", при получен резултат от изпитването под 94,6 се установява, че продуктът не съответства на изискванията за качество. При изпитването е констатирано и несъответствие на изискванията за качество по отношение на „Дестилационни характеристики” на процесното гориво – установена е стойност на показателя „край на кипене” (°С)

като е отчетена стойност от 286,6 °C при норма максимум 210,0 °C или отклонение със 76,6 °C над максимално допустимата стойност. С оглед получения резултат от изпитването - над 216,1 °C и съгласно БДС EN ISO 4259:2008, приложен за показателя "дестилационни характеристики - край на кипене", е прието, че продуктът не съответства на изискванията за качество. Въз основа на представените от дружеството нареждания за експедиция №141874/01.02.2010г. и №141873/01.02.2010г. и Декларация за съответствие №21/15.01.2010г. издадена от „Л Б“ , от партия 21, е установено, че провереното лице извършва разпространение на течно гориво като краен разпространител.

При тези фактически данни по отношение на жалбоподателя – касатор в настоящото производство, е съставен АУАН за нарушение на чл. 8, ал.2 от ЗЧАВ във връзка с чл. 6, т.1 от Приложение № 1 от Наредбата за изискванията за качество на техните горива, условията и начина за техния контрол /НИКТГУРНК/, за което му е наложена санкция по чл. 34, ал.2 от ЗЧАВ.

Установената от СРС фактическа обстановка кореспондира със събраните по делото доказателства. Въз основа на така установените факти, съдът е постановил решение, с което е потвърдил наказателното постановление изцяло, осъдил е на основание чл. 84 от ЗАНН във връзка с чл. 189, ал.3 от НПК „В.“ ЕООД да заплати направените разходи за вземане и изпитване на пробата в размер на общо 537.50 лева и е извършил прихващане на така дължимото с внесената от жалбоподателя сума от 200 лева като депозит за вещото лице – неизползвана в съдебното производство.

Така постановеното решение е недопустимо в частта, в която е постановен осъдителен диспозитив по отношение на жалбоподателя за разносните по вземане и изпитване на пробата, както и в частта, в която е извършено прихващане на сумата на разходите по изпитване с внесения в хода на съдебното производство депозит за вещо лице. В тази част, СРС е надхвърлил правомощията си по чл. 63, ал.1 от ЗАНН. Съгласно цитираната норма при съдебния контрол за законосъобразност на наказателните постановления, районният съдия разполага със следните правомощия: да потвърди, да измени или да отмени наказателното постановление. При решаването на спора по същество, тази съдебна инстанция не разполага с възможност да осъжда за разноски и още по-малко да извършва прихващане. Нормата на чл. 84 от ЗАНН препраща към правилата на НПК по отношение определяне на разноски за свидетели и за вещи лица в хода на съдебното производство, но не и за такива, извършени в хода на административнонаказателното производство. Последните съгласно чл. 30е, ал.2 от ЗЧАВ са за сметка на лицето по чл. 18б от специалния закон – разпространител на течни горива и са определени в обжалваното наказателно постановление, по отношение на което съдът се е произнесъл с първата част от диспозитива на решението си. Нормата на чл. 189, ал. 3 от НПК е неприложима за разноски, извършени в хода на административнонаказателното производство.

В производството по обжалване на наказателното постановление, на районния съд не е възложена и функция по събиране на определените с наказателното постановление суми за разходите по вземане на проба и изпитване. На практика с постановеното прихващане съдът е извършил частично погасяване на определените в наказателното постановление суми за разходи, преди влизането му в сила и извън правомощията си на въззивна инстанция в производството по чл. 59 и сл. от ЗАНН.

С оглед на изложеното решението в частта, в която дружеството е осъдено да заплати сумата от 537.50 лева общо и е извършено прихващането ѝ с внесения депозит за вещо лице в размер на 200 лева, следва да бъде обезсилено. Предвид съдържанието на останалата част от диспозитива, в която се потвърждава наказателното постановление „изцяло”, касационната инстанция намира, че не следва решението да се отменя изцяло и делото да се връща за ново разглеждане от друг състав, тъй като волята за съда за потвърждаване на атакувания акт изцяло се отнася и до тази му част, в която е определена сумата на разходите.

Съдебното решение в частта, в която е потвърдено наказателното постановление е валидно, допустимо и правилно. Не са налице твърденията в касационната жалба пороци съставляващи касационни основания по чл. 348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК във връзка с чл. 63, ал.1 от ЗАНН.

Преди всичко съдът не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила неприлагайки процесуални норми от ГПК. По силата на препращащата норма на чл. 84 от ЗАНН в съдебното производство пред районния съд са приложими правилата на НПК. С оглед на това възраженията в касационната жалба основание на приложението на чл. 161 от ГПК са неотносими към съдопроизводството по разглеждане на жалби против наказателни постановления и не следва да се обсъждат по същество.

Действително СРС е оставил без уважение искането за назначаване на съдебна експертиза. Този пропуск е относим към установяването на обективната истина и правилното решаване на спора относно наличието на нарушение, каквото е служебното задължение на съда съгласно чл. 13, ал.1 от НПК във връзка с чл. 84 от ЗАНН. Настоящият състав намира, че след като законът е придал на резултатите от изпитването на контролната проба по чл. 30в, ал.1, т.2 стойност на доказателствено средство и предвид липсата на възражения от страна на заинтересованото лице против така извършеното изпитване /арг. чл. 30в, ал. 1, т. 4 от ЗЧАВ/, то недопускането на поисканата експертиза относно установяване качеството на същото гориво не може да повлияе на установените пред въззивната инстанция факти. СРС е обсъдил подробно възраженията на касатора в тази връзка, като изложените съображения са основани на правилно тълкуване и приложение на специалния закон и не следва да бъдат повтаряни. Безспорно се установява от доказателствата по делото, че от страна на В. ЕООД не са оспорени резултатите от изпитването на контролната проба обективирани в Протокол № С-0015-4/04.02.2010г. – по административен или съдебен ред и че арбитражната проба е унищожена след изтичането на предвидения от наредбата

6 – месечен срок на съхранението ѝ. При това положение следва да се приеме, че недопускането на съдебна експертиза не представлява процесуално нарушение, което може да бъде отстранено при евентуално ново разглеждане на делото от друг състав.

Решението съответства и на материалния закон. От страна на жалбоподателя не се оспорва качеството му на лице, което разпространява течни горива. Извършваната от дружеството дейност по зареждане на течни горива на бензиностанция в град С. отговаря на дефиницията на §1, т. 20 от ДР на ЗЧАВ за „краен разпространител“, който съгласно чл. 34, ал. 2 от ЗЧАВ е административнонаказателно отговорен за разпространение на течни горива в нарушение на изискванията за качество, установени в наредбата по чл.8, ал.1 от същия закон.

В разглеждания случай наказателното постановление съдържа конкретната санкционна норма, която е от значение за проверка компетентността на органите при Д. да образуват административнонаказателното производство и да наложат санкцията. Действително в мотивите му не е посочено, че имуществената санкция е определена на основание чл. 34, ал. 3 от ЗАНН, но само на това основание не може да се приеме, че незаконосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора.

Предвид всичко изложено, се налага краен извод за недопустимост на атакувания съдебен акт в частта, в която е постановено осъждане на В. ЕООД за сумата от 537.50 лева и прихващането ѝ. В останалата част решението е валидно допустимо и правилно и като такова следва да се остави в сила.

Водим от горното и на основание чл. на основание чл. 221, ал.2 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД, С. - ГРАД, ОСМИ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,

Р Е Ш И:

ОБЕЗСИЛВА решение от 26.01.2011г. на С районен съд, постановено по НАХД № 12082/2010г. в частта, в която на основание чл.84 ЗАНН вр.чл.189 ал.3 НПК В. ЕООД град С. е осъдено да заплати направените разходи за вземане и изпитване на пробата в размер на 537,50 (петстотин тридесет и седем лева и петдесет стотинки), от които: 513,50 (петстотин и тринадесет лева и петдесет стотинки) за изпитване на основание чл. 25, ал. 2 от НИКТГУРНТК и 24 (двадесет и четири) лева за вземане на проба на основание чл.25, ал.3 от Т №11 (изм. ДВ., бр. 40 от 2006г., в сила от 05.05.06г.) и в частта, в която теза сума се **ПРИХВАЩА** от внесената паричната сума от 200 (двеста) лева, като депозит от дружеството "В." О., ЕИК * на 07.12.20Юг. по сметка на СРС, на основание чл.103 вр. с чл.104, ал.1, изпр.1 ЗЗД и чл.123 ПАРОВАС, за частичното погасяване на присъдените насрещни, изискуеми и ликвидни парични задължения по направените разноси на Държавна агенция за метрологичен и

технически надзор по делото.

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 26.01.2011г. на С районен съд, постановено по НАХД № 12082/2010г. в останалата част.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: